

чество то си, тутакси побѣгнали отъ Цариградъ. Нъ Борисъ не пристигналъ да съблѣче византийски ти дрѣхы и да надѣне български, та единъ българинъ реклъ че не грѣкъ, и го убилъ. Братъ му Романъ стигналъ въ българскиятъ станъ, нъ го прибрали не като царъ и войвода, а като простъ войникъ и поданикъ на нови ти заповѣдници, които народъ тъ припозналъ.

За малко врѣме, градове Охрида, Прѣспа, Скопие, Сръдець, Търново, Прѣславъ, съ една рѣчь всичкиа та сръдна планинска земя на старопланинскиятъ полуостровъ се освободила отъ византийци ти и се повдигнала подъ прѣпорецъ тъ на новъ народенъ царскиятъ родъ,

Самуилъ билъ най-малкиятъ отъ братието си; нъ билъ най-юнакъ и властолюбивъ. По-старий братъ Давидъ, оште въ началото на буна та билъ убитъ; а другий братъ, Моисей, кога обстъпелъ Съръ и той билъ убитъ отъ единъ камень, който хвърлили византийци ти отъ градека та стѣна. Между това на Самуила останалъ само третий му братъ, Ааронъ, който искалъ да усвои власть та. Самуилъ го погубилъ съ всичкиа та му челядь, и станалъ единодържавенъ царъ на всичкиа България.

Слѣдъ това Самуилъ повелъ българите на далечни опълчениа. Той прѣминалъ съ тѣхъ отъ край до край Старопланинскиятъ полуостровъ, и непрѣстайно налиталъ на останали ти градове въ Тракия и Македония. Той пробивалъ дору и въ Тесалия и Морея, и призелъ тамъ много градишта.

Съ помошь та на народната българска сила и съ народното съчувствие работи ти на Самуила за малко врѣме надминали съ сполука та си всички ти многогодишни усилия на Крума и на Симеона. Българското царство се прострѣло отъ Дунавъ прѣзъ Прѣславъ, до прѣдѣли ти на Тракия, прѣзъ Охрида, до Адриатическо море, прѣзъ Меленикъ, Съръ и Бера до Бѣло море, прѣзъ Лариса до Термопили.

Работата на Византия отивала много злѣ. Тя, за да смири освободени ти българе, наумила да повдигне цѣла държава, и да си даде последна та бодка. Нъ не било така лесно да се иде възъ Самуила. Византия много врѣме се пригответовала, нъ се бојала да подкачи бой съ българите ти. Най-сетнѣ, въ 981 год. византийскиятъ царъ Василий се наелъ да отвори бой съ Самуила. Той отъ Цариградъ повелъ всичкиа та си войска, и отишълъ на Пловдивъ, който градъ оште не били призели българите ти. Оттукъ се вдигналъ право за Сръдець. Тоа градъ билъ